

Punt ancoratge

Podria escriure els seus noms, un amb cada color del meu bolígraf

Abel Pau

Homes amb qui voldria anar-me'n i no me'n vaig. Podria escriure els seus noms, un amb cada color del meu bolígraf: rosa, verd poma, turquesa, lila; no, em falten colors. Podria cantar els seus noms mentre salto a peu coix sobre una xarranca que arribés fins al deu. Podria tancar-los en un sanatori i anar-hi de visita. El sanatori s'aixecaria al centre d'una petita illa plana i estaria envoltat d'un verd naïf i d'una reixa maca i s'hi arribaria per camins radials de pedretes atapeïts de meandres.

Encasto a la sorra la popa del meu veler sense àncora. En surto d'un saltet. Porto el vestit blanc portuguès de quan tenia deu anys i vaig descalça. Travesso la cortina de palmeres i de roques amb cascades i em trobo al prat. Saltironejo cap a la reixa, taral-lejo una cançó infantil. Tinc deu anys. Emrenc uns dels camins i el ressegueixo de puntetes. ?Prohibit trepitjar la gespa. Està creixent?, diu un cartell blanc clavat al verd. Pels altres nou camins hi ha altres nenes de blanc que, com jo, de puntetes, avancen cap a la reixa, una circumferència perfecta d'amables barrots negres. El senyor rodanxó de la porta ja obre i ens somriu; ens coneix i és diumenge de visites.

Jo sé que en tinc quaranta i que tu tens trenta anys, però et trobo allà al jardí davant d'un cavallet pintant a l'oli un retrat del meu pare, i en tens vuitanta. Tens el cap blanc i les mans brutes de pintura. Així que em veus les neteges amb un drap i seus al banc de fusta blanc del teu costat i et descordes els botons de dalt de la camisa de quadres. Em somrius. Salto a la teva falda i m'arrauleixo i em dones el pit. Tanco els ulls, per fi, plena del teu mugró. Xarrupo.

Un dron ens sobrevola i s'allunya en trajectòria zenital. Ens filma i emet a tot el món la nostra

imatge, cada cop més petita: el blau del mar, una illa de somni, velers encastats, gespa, camins, una reixa, un sanatori, bancs blancs amb deu avis amb el cap blanc que donen teta a deu nenes vestides de blanc.

La meva mare apaga la tele i plora. Ja no pot caminar. S'ha pansit. I ja no pinta.

Muriel Villanueva